

KRITIKA

Tesnoba nočnega brezdelja

ODER

Hanoh Levin: Življenje kot delo

Režija: Andrej Jus

Mestno gledališče ljubljansko

Deja Crnović

Verjetno ni bolj plodnega terena za tesnobne razprave o smislu življenja in smrti, kot je sredi noči spalnica, v kateri eden od para želi oditi. Otroci so dom zapustili, srednja leta se prevešajo v pozna, življenjske možnosti, kakršne pričakuje otrok, pa so vedno manj dosegljive. Življenje kot delo izraelskega dramatika Hanoha Levina ponuja tisti izkrivljen pogled na življenje, ki ga ponuja nočni čas brezdelja. Nemir, ki Jono (**Boris Ostan**) spravi na noge in ga pri tem prisili, da s postelje zvrne še svojo ženo Levivo (**Jette Ostan Vejrup**), je tiste vrste stiska, ki se je težko znebiti, a jo je mogoče ublažiti z dnevno svetlobo in odhodom na delo. A predstava Življenje kot delo ne stremi k temu, da bi se ukvarjala z družbenimi problemi, povezanimi z delom, ki lahko vodijo v tovrstne stiske, temveč relativno nepróblematično razprostira intimo zakonskega življenja in vsakdanjih banalnosti. Njena junaka, nevrotični Jona, ki želi na vsak način oditi, in njegova žena, ki je izhod našla v sanjah, sta sicer resda zaprta na nekaj kvadratnih metrov, a se v občasnih »metatrenutkih« ves čas obračata k občinstvu, češ zdaj vam bova pokazala najin vsakdan, vi pa v njem najдите kaj več. Dogajanje v zakonski spalnici je v že tako majhnem uprizorjenem prostoru Studia MGL dodatno zamejeno z zidovi, ki spalnico skrčijo na posteljo in nekaj malega prostora za odhod. V redkih trenutkih prebijanja četrte stene režiser **Andrej Jus** še dodatno poudari, da junakov ne zanima zares svet ali možne spremembe v njem, tem-

več zgolj to, da bi v ustaljeni konstelaciji nekdo od zunaj vendarle prepoznal smiselnost njunega bivanja na Zemlji.

Oba glavna nosilca dogajanja sta v svojih vlogah odlična; Ostan kot nevrotik, ki želi vso krivdo za svoje ne preveč impresivno življenje zvrniti na ženo, ter Ostan Vejrup kot klišejska soproga, ki njegova poniževanja sprejema z dobrohotnostjo in upanjem, da se ji bodo trud in leta, ki jih je vložila v moža, vendarle povrnila. Morda v obliki knjige, ki bi jo kdo napisal o njej, morda v obliki upanja, da vendarle še ni vsega konec. Igralca kljub posameznim humorim replikam s svojo disciplinirano igro preperečujeta, da bi besedilo zapadlo v »woodyallenovsko«

blebetanje, in čeprav sta v svojih tesnobah precej vsakdanja in jima ni pomoči, vzbujata sočutje. Morda celo bolj kot **Gregor Čušin** v vlogi Gunkla, ki sredi noči vdre v zakonsko spalnico, ker potrebuje nekaj proti glavobolu. Gunkel je opomin in (dokaj slaba) uteha, da je življenje likov resda prazno, a sta zakonca lahko vsaj nesrečna skupaj, medtem ko Gunkel svojih tesnob nima deliti z nikomer.

Življenje kot delo je koncentrat tesnob sodobnega človeka, ki ga bolj kot družba zanima njegov odsev v njej. Želja po smislu namreč tu ne preseže samovšečnosti likov, katerih povprečnost pa hkrati ne odpira kakih posebno zanimivih razmislekov. x

Jette Ostan Vejrup in Boris Ostan se v vlogah Jone in Levive spopadata s tesnobo in pomanjkanjem smisla (zakonskega) vsakdana. Aljoša Rebolj